

ECLESIASTUL

Introducere:

Căutându-ți fericirea în lucrurile de sub soare, fără Dumnezeu (Cel care este dincolo de soare), vei găsi doar deșertăciune, lucruri fără valoare. Fericirea nu poate fi găsită dacă este căutată ca un scop în sine. Ea este o stare care însoțește o anumită atitudine. Iar atitudinea aceasta este împlinirea voii lui Dumnezeu.

Cine vrea să trăiască fericit este bine să nu repete căutările inutile ale Eclesiastului ci să înceapă din tinerețea lui să intre în dimensiunea ascultării de Dumnezeu.

Investește-ți viața în ceva sfânt, bun și durabil știind că vei da socoteală Făcătorului tău în ziua când te va chema la judecată!

Cap. 1

Cuvintele Eclesiastului, - fiul lui David, - împăratul Ierusalimului.

O, **deșertăciune** a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, **deșertăciune** a deșertăciunilor! Totul este **deșertăciune**.

Ce folos are **omul** din toată **truda** pe care și-o dă sub soare?

Un neam trece, altul vine și **pământul** rămâne veșnic în picioare.

Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou.

Vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotituri.

Toate **râurile** se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo.

Toate **lucrurile** sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; **ochiul** nu se mai satură privind și **urechea** nu obosește auzind.

Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este **nimic nou** sub soare.

Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „lată ceva nou!”, de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.

Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va mai întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.

Eu, **Eclesiastul**, am fost **împărat peste Israel**, în Ierusalim.

Mi-am pus **inima** să cercetez și să adâncesc **cu înțelepciune** tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe **fiii oamenilor**.

Am văzut tot ce se face sub soare; și iată că totul este **deșertăciune** și **goană după vânt!**

Ce este strâmb nu se poate îndrepta și ce lipsește nu poate fi trecut la număr.
Am zis în mine însumi: „Iată că am sporit și am întrecut **în înțelepciune** pe toți cei ce au stăpânit înaintea mea peste Ierusalim și mintea mea a văzut multă **înțelepciune și știință**.”
Mi-am pus **inima** să cunosc **înțelepciunea** și să cunosc **prostia și nebunia**. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt.
Căci unde este **multă înțelepciune**, este și mult necaz, și cine **știe multe** are și multă durere.

Cap. 2

Am zis **inimii** mele: „Haide! Vreau să te încerc cu veselie și gustă fericirea.” Dar iată că și aceasta este **o deșertăciune**.

Am zis **râsului**: „Ești o **nebunie**!” și **veseliei**: „Ce te înșeli degeaba?”

Am hotărât în **inima** mea să-mi veselesc trupul cu **vin**, în timp ce **inima** mă va cârmui cu înțelepciune, și să stăruiesc astfel în **nebunie** până voi vedea **ce este bine** să facă **fiii oamenilor** sub ceruri, în tot timpul vieții lor.

Am făcut **lucruri mari**: - mi-am zidit case, - mi-am sădit vii, - mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori.

Mi-am făcut **iazuri** ca să ud dumbrava unde cresc copacii.

Am cumpărat **robi și roabe** și am avut **copii de casă**; am avut cirezi de boi și turme de oi mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim.

Mi-am strâns **argint și aur**, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei.

Am ajuns **mare**, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. *Mi-am păstrat* chiar **înțelepciunea**.

Tot ce mi-au poftit ochii le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio **veselie**, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea.

Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai **deșertăciune și goană după vânt** și că nu este nimic trainic sub soare.

Atunci mi-am întors privirile spre **înțelepciune, prostie și nebunie**. – Căci ce va face omul care va veni după împărat? Ceea ce *s-a făcut și mai înainte*. –

Și am văzut că **înțelepciunea** este cu atât mai de folos decât **nebunia**, cu cât este *mai de folos lumina* decât întunericul.

Înțeleptul își are ochii în cap, iar **nebunul** umblă în întuneric. Dar am băgat de seamă că și unul, și altul au aceeași soartă.

Și am zis în inima mea: „Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca **nebunul**, atunci pentru ce am fost **mai înțelept**?” Și am zis în inima mea: „Și aceasta este **o deșertăciune**.”

Căci pomenirea înțeleptului nu este mai veșnică decât a **nebunului**: chiar în zilele următoare, totul este uitat. Și apoi și înțeleptul moare, și nebunul!

Atunci am urât viața, căci *nu mi-a plăcut* ce se face sub soare: totul este **deșertăciune și goană după vânt**.

Mi-am urât până și toată **munca** pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

Și cine știe dacă va fi **înțelept** sau **nebun**? Și totuși el va fi **stăpân** pe toată munca mea, pe care am agonisit-o cu trudă și înțelepciune sub soare. Și aceasta este o **deșertăciune**.

Am ajuns până acolo că m-a apucat o mare deznădejde de toată **munca** pe care am făcut-o sub soare.

Căci este câte un om care a muncit cu **înțelepciune**, cu **pricepere** și cu **izbândă**, și lasă **rodul muncii** lui unui om care nu s-a ostenit deloc cu ea.

Și aceasta este o **deșertăciune** și un **mare rău**.

Căci, drept vorbind, ce **folos** are omul din toată **munca lui** și din toată **străduința** inimii lui, cu care se trudește sub soare?

Toate zilele lui sunt pline de durere, și truda lui nu este decât necaz: nici măcar noaptea n-are odihnă inima lui. Și aceasta este o **deșertăciune**.

Nu* este **altă fericire** pentru om decât să mănânce și să bea și să-și înveselească sufletul cu ce este **bun** din agoniseala lui!

Dar am văzut că și aceasta vine din **mâna lui Dumnezeu**. Cine, în adevăr, poate să mănânce și să se bucure fără El?

Căci El dă **omului plăcut Lui** înțelepciune, știință și bucurie, dar **celui păcătos** îi dă grija să strângă și s-adune, ca să dea celui plăcut lui Dumnezeu!

Și aceasta este o **deșertăciune** și **goană după vânt**.

Cap. 3

Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.

- **Nașterea** își are vremea ei, și **moartea** își are vremea ei;
- **săditul** își are vremea lui, și **smulgerea celor sădite** își are vremea ei.
- **Uciderea** își are vremea ei, și **tămăduirea** își are vremea ei;
- **dărâmarea** își are vremea ei, și **zidirea** își are vremea ei;
- **plânsul** își are vremea lui, și **râsul** își are vremea lui;
- **bocitul** își are vremea lui, și **jucatul** își are vremea lui;
- **aruncarea** cu pietre își are vremea ei, și **strângerea pietrelor** își are vremea ei;
- **îmbrățișarea** își are vremea ei, și **depărtarea de îmbrățișări** își are vremea ei;
- **căutarea** își are vremea ei, și **pierderea** își are vremea ei;
- **păstrarea** își are vremea ei, și **lepădarea** își are vremea ei;
- **ruptul** își are vremea lui, și **cusutul** își are vremea lui;
- **tăcerea** își are vremea ei, și **vorbirea** își are vremea ei;
- **iubitul** își are vremea lui, și **urâtul** își are vremea lui;
- **războiul** își are vremea lui, și **pacea** își are vremea ei.

Ce **folos** are cel ce muncește din truda lui?

Am văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe **fiii oamenilor**.

Orice lucru El îl face **frumos** la vremea lui. A pus în inima lor chiar și **gândul veșniciei**, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, **lucrarea** pe care a făcut-o Dumnezeu.

Am ajuns să cunosc că nu este **altă fericire** pentru ei decât să se bucure și să trăiască bine în

viața lor; dar și faptul că un om mănâncă și bea și duce un traî bun în mijlocul întregii lui munci este **un dar de la Dumnezeu**.

Am ajuns la cunoștința că **tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci**, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca **lumea să se teamă de El**. Ce este a mai fost și ce va fi a mai fost; și **Dumnezeu** aduce iarăși înapoi ce a trecut.

Am mai văzut sub soare că, în locul rânduît pentru judecată, domnește **nelegiuirea** și că, în locul rânduît pentru dreptate, este **răutate**.

Atunci am zis în inima mea: „Dumnezeu va judeca și pe **cel bun**, și pe **cel rău**, căci El a sorocit **o vreme** pentru orice lucru și pentru orice faptă.”

Am zis în inima mea că acestea se întâmplă numai pentru oameni, ca să-i încece Dumnezeu și ei înșiși să vadă că nu sunt decât niște dobitoace.

Căci soarta **omului** și a **dobitocului** este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc, căci totul este **deșertăciune**. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână.

Cine știe dacă **sufierea omului** se suie în sus și dacă **sufierea dobitocului** se coboară în jos, în pământ?

Așa că am văzut că nu este **nimic mai bun** pentru om decât să se veselească de lucrările lui: aceasta este **partea lui**. Căci cine-l va face să se bucure de ce va fi după el?

Cap. 4

M-am uitat apoi la toate **asupririle** care se fac sub soare; și iată că **cei apăsați varsă lacrimi** și nu este nimeni să-i mângâie!

Ei sunt **pradă silniciei asupritorilor** lor și n-are cine să-i mângâie!

Și am găsit că **morții** care au murit mai înainte sunt mai fericiți decât **cei vii**, care sunt încă în viață.

Dar mai fericit decât amândoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate **relele** care se petrec sub soare.

Am mai văzut că **orice muncă și orice iscusință** la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este **o deșertăciune și goană după vânt**.

Nebunul își încrucșează mâinile și își mănâncă însăși carnea lui.

Mai bine **o mână plină de odihnă**, decât **amândoi pumnii plini de trudă** și goană după vânt.

Am mai văzut o altă **deșertăciune** sub soare.

Un om este singur-singurel, n-are nici fiu, nici frate, și totuși **munca** lui n-are sfârșit, **ochii** nu i se satură niciodată de bogății și nu se gândește:

„Pentru cine muncesc eu și-mi lipsesc sufletul de plăceri?” Și aceasta este o **deșertăciune** și un **lucru rău**.

Mai bine **doi** decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.

Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul. Dar vai de cine **este singur** și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice!

Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?

Și dacă se scoală cineva asupra unuia, **doi** pot să-i stea împotriva; și **funia împletită în trei** nu se rupe ușor.

Mai bine **un copil sărac și înțelept** decât **un împărat bătrân și fără minte**, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat; căci el poate să iasă din temniță ca să domnească, măcar că poate chiar să se fi născut sărac în împărăția celui din urmă.

Am văzut pe toți **cei vii**, care umblă sub soare, înconjurând pe **copilul** care avea să urmeze după împărat și să domnească în locul lui.

Fără sfârșit era tot poporul în fruntea căruia mergea el. Și totuși cei ce vor veni după el nu se vor bucura de el. Căci și aceasta este o **deșertăciune și goană după vânt**.

Cap. 5

Păzește-ți **piciorul** când intri în **Casa lui Dumnezeu** și apropie-te mai bine să ascuți, decât să aduci **jertfa nebulilor**, căci ei nu știu că fac rău cu aceasta.

Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească **inima cuvinte pripite** înaintea lui Dumnezeu, căci **Dumnezeu** este în cer, și tu, pe pământ; de aceea să nu spui **vorbe multe**.

Căci, dacă **visele** se nasc din mulțimea grijiilor, **prostia nebunului** se cunoaște din mulțimea cuvintelor.

Dacă ai făcut **o juruință** lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac **cei fără minte**; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o.

Mai bine să nu faci **nicio juruință** decât să faci o juruință și să n-o împlinești.

Nu lăsa **gura** să te bage în păcat și nu zice înaintea **trimisului lui Dumnezeu**: „M-am pripit.”

Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina **cuvintelor tale** și să nimicească lucrarea mâinilor tale.

Căci, dacă este **deșertăciune** în mulțimea visurilor, nu mai puțin este și în mulțimea vorbelor; de aceea, **teme-te de Dumnezeu!**

Când vezi în țară pe **cel sărac năpăstuit și jefuit** în **numele dreptului și dreptății**, să nu te miri de lucrul acesta. Căci peste **cel mare veghează** altul **mai mare** și peste ei toți, **Cel Preaînalt**.

Dar un folos pentru țară, în toate privințele, este **un împărat prețuit în țară**.

Cine **iubește argintul** nu se satură niciodată de argint și cine **iubește bogăția** multă nu trage folos din ea. Și aceasta este **o deșertăciune!**

Când se înmulțesc bunătățile, se înmulțesc și cei ce le papă. Și **ce folos** mai are din ele stăpânul lor decât că le vede cu ochii?

Dulce este **somnul lucrătorului**, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe **cel bogat** nu-l lasă îmbuibarea să doarmă.

Este un **mare rău** pe care l-am văzut sub soare: **avuții** păstrate spre nefericirea

stăpânului lor.

Dacă se pierd aceste **bogății** prin vreo întâmplare nenorocită, și el are un fiu, fiului nu-i rămâne nimic în mâini.

Cum a ieșit de **gol** din pântecul mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată **osteneala** lui.

Și acesta este un **mare rău**, anume că se duce cum venise. Și ce folos are el că s-a trudit în vânt?

Ba încă toată viața lui a mai trebuit să **mănânce** cu necaz și a avut multă durere, grijă și supărare.

Iată ce am văzut: **este bine** și **frumos** ca omul să mănânce și să bea și să trăiască bine în mijlocul **muncii lui**, cu care se trudește sub soare, în toate zilele vieții lui, pe care i le-a dat Dumnezeu; căci aceasta este **partea lui**.

Dar dacă a dat Dumnezeu cuiva **avere** și **bogății** și i-a îngăduit să mănânce din ele, să-și ia partea lui din ele și să se bucure în mijlocul muncii lui: acesta este **un dar de la Dumnezeu**. Căci nu se mai gândește mult la scurtimea zilelor vieții lui, de vreme ce **Dumnezeu** îi umple inima de **bucurie**.

Cap. 6

Este **un rău** pe care l-am văzut sub soare și care se întâlnește des între oameni. Este, de pildă, un om căruia i-a dat **Dumnezeu** avere, bogății și slavă, așa că nu-i lipsește nimic din ce-i dorește sufletul, dar Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci **un străin** se bucură de ele: aceasta este **o deșertăciune** și **un rău mare**.

Chiar dacă un om ar avea o sută de **copii** și ar trăi mulți ani, oricât de mult i s-ar mări numărul zilelor anilor lui, dar dacă nu i se satură sufletul de bunătățile agonisite de el și dacă nici de înmormântare n-are parte, eu zic că **o stârpitură** este mai fericită decât el. Căci aceasta din urmă piere odată cu venirea ei, se duce în întuneric și numele îi rămâne acoperit cu întuneric; n-a văzut, nici n-a cunoscut soarele, și de aceea este mai bine de ea decât de omul acela. Și de ar trăi chiar de două ori o mie de ani un astfel de om, fără să se bucure de fericire, nu merg toate la un loc?

Toată **truda** omului este pentru **gura** lui, și totuși **poftele** nu i se împlinesc niciodată.

Căci ce are **înțeleptul** mai mult decât **nebunul**? Ce folos are **nenorocitul** care știe să se poarte înaintea celor vii?

Mai bine ce **vezi cu ochii** decât frământare de poftes neîmplinite: și aceasta este **o deșertăciune** și **goană după vânt**.

Ce este **omul** se cunoaște după **numele** care i s-a dat demult: se știe că este din pământ și nu poate să se judece cu cel ce este **mai tare** decât el.

Căci chiar dacă face multă vorbă, care doar înmulțește deșertăciunea, ce folos are omul din ea?

Căci cine știe **ce este bine** pentru om în viață, în toate zilele vieții lui de viațuire deșertă, pe care le petrece ca **o umbră**?

Și cine poate să spună omului ce va fi după el sub soare?

Cap. 7

- Mai mult face **un nume bun** decât untdelemnul mirositor, și **ziua morții** decât ziua nașterii.
- Mai bine să te duci într-o **casă de jale** decât să te duci într-o **casă de petrecere**; căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om, și cine trăiește își pune la inimă lucrul acesta.
- Mai bună este **întristarea** decât **râsul**, căci, prin întristarea feței, **inima** se face mai bună. **Inima înțelepților** este în casa de jale, iar **inima celor fără minte** este în casa petrecerii.
- Mai bine să ascuți **mustrea înțeleptului** decât să ascuți la cântecul celor fără minte. Căci **râsul** celor fără minte este ca pârâitul spinilor sub căldare. Și aceasta este o **deșertăciune**.
 Averea luată prin silă înnebunește pe **cel înțelept** și **mita** strică inima.
- Mai bun este **sfârșitul unui lucru** decât începutul lui; - mai bine **cel bun la suflet** decât cel îngâmfat.

Nu te grăbi să te mâni în sufletul tău, căci **mânia** locuiește în sânul nebunilor. Nu zice: „Cum se face că zilele de mai înainte erau **mai bune** decât acestea?” Căci nu din înțelepciune întrebi așa.

Înțelepciunea prețuiește cât **o moștenire** și chiar mai mult pentru cei ce văd soarele. Căci ocrotire dă și **înțelepciunea**, ocrotire dă și **argintul**; dar un folos mai mult al **științei** este că **înțelepciunea** ține în viață pe cei ce o au.

Uită-te cu băgare de seamă la **lucrarea lui Dumnezeu!** Cine poate să îndrepte ce a făcut El strâmb?

În **ziua fericii**, fii fericit, și în **ziua nenorocirii**, gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una, și pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el.

Tot felul de lucruri am văzut în zilele deșertăciunii mele. Este câte un **om fără prihană** care pierde în neprihănirea lui, și este câte un **nelegiuit** care o duce mult în răutatea lui.

Nu fi **prea neprihănit** și nu te arăta **prea înțelept**. Pentru ce să te pierzi singur? Dar nu fi nici **peste măsură de rău** și nu fi **fără minte**. Pentru ce vrei să mori înainte de vreme? Bine este să ții la aceasta, dar nici pe cealaltă să n-o lași din mână, căci cine **se teme de Dumnezeu** scapă din toate acestea.

Înțelepciunea face pe cel înțelept mai tare decât **zece viteji** care sunt într-o cetate. Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască. Nu lua nici tu seama la **toate vorbele** care se spun, ca nu cumva s-auzi pe **sluga** ta vorbindu-te de rău!

Căci știe **inima** ta de câte ori ai vorbit și tu de rău pe alții.

Toate acestea le-am cercetat cu **înțelepciune**. Am zis: „Mă voi înțelepți.” Dar **înțelepciunea** a rămas departe de mine.

Cu mult mai departe decât era mai înainte și ce adâncă! Cine o va putea găsi?

M-am apucat și **am cercetat** toate lucrurile cu gând să înțeleg, să adâncesc și să caut înțelepciunea și **rostul lucrurilor** și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei. Și am găsit că mai amară decât moartea este **femeia** a cărei **inimă** este o cursă și un laț și ale cărei **mâini** sunt niște lanțuri;

cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar **cel păcătos** este prins de ea.

Iată ce am găsit, zice **Eclesiastul**, cercetând lucrurile unul câte unul, ca să le pătrund rostul; iată ce-mi caută și acum **sufletul** și n-am găsit.

Din o mie am găsit un om, dar o femeie n-am găsit în toate acestea.

Numai iată ce am găsit: că **Dumnezeu** a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.

Cap. 8

Cine este ca **cel înțelept** și cine pricepe rostul lucrurilor?

Înțelepciunea omului îi luminează fața, și asprimea feței i se schimbă.

Eu îți spun: **Păzește poruncile împăratului** din pricina jurământului făcut înaintea lui Dumnezeu.

Nu te grăbi să pleci dinaintea lui și nu stăruie într-un **lucru rău**, căci el poate face tot ce vrea, pentru că **vorba împăratului are putere**. Cine poate zice: „Ce faci?”

Pe cine păzește porunca, nu-l va atinge nicio nenorocire, dar **inima înțeleptului** cunoaște și vremea, și judecata.

Căci pentru **orice lucru** este o vreme și o judecată și **nenorocirea** paște pe om.

Dar el nu știe ce și cum se va întâmpla, căci n-are nici cine-i spune.

Omul nu este stăpân pe suflarea lui, ca s-o poată opri, și n-are nicio putere peste **ziua morții**; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi.

Toate acestea le-am văzut și mi-am îndreptat inima spre tot ce se face **sub soare**. Este o vreme când un om stăpânește peste alt om, ca să-l facă nenorocit.

Atunci am văzut pe **cei răi îngropați** și ducându-se la **odihna lor**, iar pe cei ce **lucraseră cu neprihănire** depărtându-se de **locul sfânt** și uitați în cetate. Și aceasta este **o deșertăciune!**

Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva **faptelor rele**, de aceea este plină **inima fiilor oamenilor** de dorința să facă rău.

Totuși, măcar că **păcătosul** face* de o sută de ori **răul** și stăruiește multă vreme în el, eu știu că **fericirea** este pentru **cei ce se tem de Dumnezeu** și **au frică de El**.

Dar **cel rău** nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca **umbra**, pentru că n-are frică de **Dumnezeu**.

Este **o deșertăciune** care se petrece pe pământ: și anume sunt **oameni neprihăniți** cărora le merge ca și **celor răi**, care **fac fapte rele**, și sunt **răi** cărora le merge ca și celor **neprihăniți**, care **fac fapte bune**. Eu zic că și aceasta este **o deșertăciune**.

Am **lăudat** dar **petrecerea**, pentru că nu este altă fericire pentru om sub soare decât să **mănânce** și să **bea** și să se **veselească**; iată ce trebuie să-l însoțească în **mijlocul muncii** lui, în **zilele vieții** pe care i le dă Dumnezeu sub soare.

Când mi-am pus inima să **cunosc înțelepciunea** și să mă uit cu băgare de seamă la **truda** pe care și-o dă omul pe pământ – căci omul nu vede somn cu ochii, nici zi, nici noapte

–, am văzut atunci toată **lucrarea lui Dumnezeu**, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla și, chiar dacă **înțeleptul** ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească.

Cap. 9

Da, mi-am pus **inima** în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri și am văzut că **cei neprihăniți și înțelepți** și faptele lor sunt în **mâna lui Dumnezeu**: atât dragostea, cât și ura. Oamenii nu știu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor.

Tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeași soartă are - **cel neprihănit și cel rău**, - **cel bun și curat**, ca și **cel necurat**, - cel ce **aduce jertfă**, ca și cel ce **n-aduce jertfă**; - **cel bun** ca și **cel păcătos**, - cel ce **jură** ca și cel ce se **teme să jure!**

Iată **cel mai mare rău** în tot ce se face sub soare, anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină **inima oamenilor** de răutate și de aceea este atâta nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți.

Căci cine este scutit? Oricine **trăiește** tot mai trage nădejde, căci un **câine viu** face mai mult decât un **leu mort**.

Cei **vii**, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar **cei morți** nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și **pomenirea** li se uită.

Și **dragostea** lor, și **ura** lor, și **pizma** lor de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.

Du-te dar de **mănâncă-ți pâinea** cu bucurie și bea-ți cu inimă bună **vinul**, căci de mult a găsit **Dumnezeu plăcere** în ce faci tu acum.

Hainele să-ți fie albe în orice vreme și **untdelemnul** să nu-ți lipsească de pe cap.

Gustă viața cu **nevasta** pe care o iubești în tot timpul vieții tale deșarte, pe care ți-a dat-o **Dumnezeu** sub soare în această vreme trecătoare, căci aceasta îți este **partea în viață**, în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare.

Tot ce găsește **mâna ta să facă**, fă cu toată puterea ta! Căci, în **Locuința morților** în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!

Am mai văzut apoi sub soare că nu **cei iuți** aleargă, că nu **cei viteji** câștigă războiul, că nu **cei înțelepți** câștigă pâinea, nici **cei pricepuți** bogăția, nici cei **învățați** bunăvoința, ci toate atârnă de vreme și de împrejurări.

Căci **omul** nu-și cunoaște nici măcar ceasul, întocmai - ca **peștii** prinși în mreaja nimicitoare și - ca **păsările** prinse în laț; ca și ei sunt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii, când vine fără veste **nenorocirea** peste ei.

Am mai văzut următoarea înțelepciune sub soare și mi s-a părut **mare**.

Era **o mică cetate**, cu puțini oameni în ea și a venit asupra ei **un împărat puternic**, a împresurat-o și a ridicat mari întărituri împotriva ei.

În ea se afla un **om sărac**, dar înțelept, care a scăpat cetatea cu înțelepciunea lui. Și nimeni nu se gândise la omul acela sărac.

Atunci am zis: „Mai bună este înțelepciunea decât tăria!” Totuși, înțelepciunea săracului este disprețuită și nimeni nu-l ascultă.

Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sunt mai de preț decât strigătele unuia care stăpânește între **nebuni**.

Înțelepciunea este mai de preț decât **sculele de război**, dar un **singur păcătos** nimicește mult

bine.

Cap. 10

Muștele moarte strică și **acresc untdelemnul negustorului** de unsori; tot așa, **puțină nebunie** **biruiește înțelepciunea** și **slava**.

Inima înțeleptului este la **dreapta** lui, iar **inima nebunului**, la **stânga** lui.

Și pe orice drum ar merge **nebunul**, peste tot îi lipsește **mintea** și spune tuturor că este **un nebun!**

Când izbucnește împotriva ta **mânia** celui ce **stăpânește**, nu-ți părăsi locul, căci **sângele rece** te păzește de **mari păcate**.

Este **un rău** pe care l-am văzut **sub soare**, ca **o greșeală** care vine de la cel ce **cârmuiește**: **nebunia** este pusă în **dregătorii înalte**, iar **bogații** stau în **locuri de jos**.

Am văzut **robi călare** și **voievozi mergând pe jos**, ca niște robi.

Cine **sapă groapa altuia** **cade el** în ea și cine **surpă un zid** va fi **mușcat de un șarpe**.

Cine **sfărâmă pietre** este **rănit** de ele și cine **despică lemne** este în **primejdie**.

Când se **tocește fierul** și rămâne **neascuțit**, trebuie să-ți **îndoiești puterile**; de aceea **la izbândă** ajungi **prin înțelepciune**.

Când **mușcă șarpele** fiindcă n-a fost vrăjit, **vrăjitorul** n-are **niciun câștig** din meșteșugul lui.

Cuvintele unui înțelept sunt **plăcute**, dar **buzele nebunului** îi aduc **pieirea**.

Cel **dintâi cuvânt** care-i iese din gură este **nebunie**, și cel **din urmă** este **o nebunie și mai rea**.

Nebunul spune o **mulțime de vorbe**, măcar că omul nu știe **ce se va întâmpla**. Și cine-i va spune ce va fi după el?

Truda nebunului **obosește** pe cel ce nu cunoaște drumul spre cetate.

Vai de tine, **țară** al cărei **împărat** este **un copil** și ai cărei **voievozi** **benchetuiesc de dimineață!**

Ferice de tine, **țară** al cărei **împărat** este de **neam mare** și ai cărei **voievozi** **mănâncă** la vremea potrivită, ca să-și **întărească puterile**, nu ca să se dedea la **beție!**

Când **mâinile** sunt **leneșe**, se lasă **grinda**, și când se **lenevesc mâinile**, plouă în **casă**.

Ospețele se fac pentru **petrecere**, **vinul înveselește viața**, iar **argintul** le dă pe toate.

Nu blestema pe **împărat** nici chiar în gând și **nu blestema** pe **cel bogat** în odaia în care te culci, căci s-ar putea întâmpla ca **pasărea cerului** să-ți ducă **vorba** și un **sol înaripat** să-ți dea pe față **vorbele**.

Cap. 11

Aruncă-ți **pâinea pe ape** și, după multă vreme, **o vei găsi iarăși!**

Împarte-o în **șapte** și chiar în **opt**, căci nu știi ce **nenorocire** poate da **peste pământ**.

Când se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ. Ori încotro ar cădea **copacul**, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.

Cine se uită după **vânt nu va semăna** și cine se uită după **nori nu va secera**.

Cum nu știi care este **calea vântului**, nici cum se fac **oasele** în pântecul femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici **lucrarea lui Dumnezeu**, care le face pe toate.

Dimineața seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti: aceasta sau aceea sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.

Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă **soarele**.

Deci, dacă **un om trăiește mulți ani**, să se bucure în toți anii aceștia și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este **deșertăciune**.

- Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, - fii cu inima veselă cât ești tânăr, - umblă pe căile alese de **inima** ta și plăcute **ochilor tăi**, dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește **orice necaz** din inima ta și depărtează **răul** din trupul tău, căci **tinerețea** și **zorile vieții** sunt trecătoare.

Cap. 12

Dar adu-ți aminte de **Făcătorul tău** în zilele tinereții tale,

- până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie **anii** când vei zice: „Nu găsesc nicio plăcere în ei”;

- până nu se întunecă soarele și lumina, luna și stelele și până nu se întorc norii îndată după ploaie;

- până nu încep să tremure **paznicii casei** (mâinile) și să se încovoie cele tari (picioarele);

- până nu se opresc cei ce **macină** (dinții), căci s-au împutinat;

- până nu se întunecă cei ce se **uită pe ferestre** (ochii);

- până nu se închid cele **două uși** dinspre uliță (buzele);

- când **huritul morii slăbește**, te scoli la **ciripitul unei păsări**, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit, te temi de orice **înălțime** și te sperii pe drum;

- până nu înflorește migdalul cu peri albi și de abia se târăște lăcusta;

- până nu-ți trec poftele, căci **omul** merge spre **casa lui cea veșnică**, și **bocitorii** cutreieră ulițele;

- până nu se rupe funia de argint,

- până nu se sfărâmă vasul de aur,

- până nu se sparge găleata la **izvor** și

- până nu se strică roata de la fântână;

- până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și

- până nu se întoarce duhul la **Dumnezeu**, care l-a dat.

O, **deșertăciune** a deșertăciunilor, zice **Eclesiastul**, totul este deșertăciune!

Pe lângă că **Eclesiastul** a fost **înțelept**, el a mai învățat și **știința** pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de **zicători**.

Eclesiastul a căutat să afle **cuvinte plăcute** și să scrie întocmai **cuvintele adevărului**.

Cuvintele înțelepților sunt ca niște **bolduri** și, strânse la un loc, sunt ca niște **cuie** bătute, date de un singur stăpân.

Încolo, **fiule**, ia învățatură din aceste **lucruri**; dacă ai voi să faci **o mulțime de cărți**, să știi că n-ai mai isprăvi, și **multă învățatură** obosește trupul.

Să ascultăm dar **încheierea tuturor învățăturilor**: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este **datoria oricărui om**.

Căci **Dumnezeu** va aduce **orice faptă la judecată**, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie **bine**, fie **rău**.